

בש"פ 6136/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6136/20

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב'
השופטת ב' בר-זיו) במח"ע 48635-07-17 מיום
2.8.2020

תאריך ישיבה:

כ"ז באלול התש"ף 16.9.2020

בשם המבקש:

עו"ד רונן אביב

בשם המשיבה:

עו"ד עדי שגב

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה במח"ע 48635-07-17 (השופטת ב' בר-זיו) מיום
2.8.2020, במסגרתה הוחלט על הארכת צו הפיקוח והמעקב נגד העורר מכוח סעיף 14(ב) לחוק הגנה על הציבור

עמוד 1

מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: החוק).

1. ביום 21.6.2015 הרשיע בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט (כתוארו אז) ר' שפירא) את העורר, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של ניסיון להטרדה מינית, מעשה סדום, איומים והטרדה מינית. בקצירת האומר, העורר ששירת כבלש במשטרת ישראל עת הוגש כתב האישום נגדו, נהג לפנות לקטינים באמצעות הודעות טקסט באפליקציות שונות, בהן הציע להם הצעות בעלות אופי מיני. העורר אף נפגש עם אחת הקטינות עמן התכתב, וקיים עמה מגע מיני למרות שהיה מודע לגילה הצעיר. לאחר שזו הבהירה לעורר כי אינה מעוניינת להיפגש עוד, איים עליה העורר כי יספר לקרוביה על מעשיה. בגין מעשיו אלו גזר בית המשפט על העורר, בין היתר, 32 חודשי מאסר בפועל, והוא שוחרר ממאסר ביום 15.8.2017.
2. בסמוך למועד שחרורו ממאסר, נערכה לעורר הערכת מסוכנות, והיא נמצאה כבינונית-גבוהה. לפיכך, הגישה המשיבה ביום 20.7.2017 בקשה לפי סעיף 12 לחוק, בה ביקשה להטיל על העורר צו פיקוח ומעקב בתנאים מגבילים למשך שלוש וחצי שנים. ביום 20.8.2017 הטיל בית המשפט המחוזי בחיפה על העורר צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק, לתקופה של 24 חודשים, היינו עד ליום 15.8.2019. בין התנאים המגבילים שנקבעו בצו, נאסרה על העורר "כניסה לאתרי צ'אט, רשתות חברתיות ואתרים בהם ישנה אפשרות ליצירת קשר עם אחר" (להלן: התנאי המגביל). ערר שהגיש העורר על החלטה זו, נדחה בהחלטה מיום 31.10.2017 (השופט י' עמית, בש"פ 8171/17).
3. ביום 14.6.2019 נערכה לעורר הערכת מסוכנות נוספת ונמצא כי רמת מסוכנותו פחתה לרמת מסוכנות בינונית. ביום 4.8.2019 הגישה המשיבה בקשה להארכת צו הפיקוח, לה התנגד העורר. ביום 27.10.2019 קיבל בית המשפט את בקשת המשיבה להארכת צו הפיקוח והורה להאריכו בשנה נוספת, קרי עד ליום 15.8.2020, תוך שהסתמך על הערכת מסוכנותו של העורר כבינונית וסירובו להשתתף בטיפול ייעודי לעברייני מין. עוד נקבע כי אין מקום לבטל את התנאי המגביל אשר מהווה מענה ישיר לסיכון הנשקף מאת העורר ועשוי להועיל לו.
4. ביום 23.6.2020 נערכה לעורר הערכת מסוכנות שלישית במספר, בה נקבע כי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו נותרה בינונית. בעקבות כך הגישה המשיבה בקשה נוספת להארכת צו הפיקוח ומהעקב. העורר התנגד לבקשה זו. הוא ביקש כי ככל שיוארך צו הפיקוח, יבטל בית המשפט את התנאי המגביל שכן הוא מהווה תנאי גורף ביותר, המונע ממנו להיות בקשר נורמלי עם בני גילו. ביום 2.8.2020 הורה בית המשפט להאריך את צו הפיקוח בשנה נוספת עד ליום 21.10.2021. באשר לתנאי המגביל, נקבע כי הוא פוגע בחופש הביטוי של העורר בצורה מידתית בהתחשב בנסיבות העניין, ועל כן השאירו על כנו.
5. מכאן הערר שלפני, במסגרתו טוען העורר כי שגה בית המשפט עת נעתר לבקשת המשיבה וקבע כי צו הפיקוח יוארך, ובכלל זה יותר על כנו התנאי המגביל האוסר על העורר להיכנס לרשתות חברתיות, חדרי צ'אט ואתרים בהם ישנה אפשרות ליצירת קשר עם אחר. לטענת העורר, בית המשפט חרג מדרישת המידתיות עת הורה על הטלת תנאי מגביל כאמור, שכן די במגבלות הנוספות המצויות במסגרת הצו כדי למנוע מהעורר ליצור קשר עם קטינים במרחב הווירטואלי. הטלת התנאי המגביל גם מונעת מן העורר כל קשר מותר עם בגירים במסגרת פלטפורמות וירטואליות וכן שימוש סביר באינטרנט או ביישומונים בטלפון החכם, שכן כל אתר או יישומון כוללים פלטפורמה ליצירת קשר עם אחר. בנוסף טען העורר כי יש לקחת בחשבון את העובדה שהוא לקח אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה; את סיועם של גורמי תמיכה חיוביים; את היעדרו של עבר פלילי; את העובדה שהוא נעדר כל רקע התמכרותי; את הקפדתו על תנאי

השחרור, ללא הפרות כלשהן.

6. בדיון שהתקיים לפני ציינה המשיבה כי מדובר בתנאי מידתי אשר "נתפר" למידותיו של העורר, בהתייחס למסוכנות הספציפית הנשקפת ממנו. העורר בחר מיוזמתו שלא להחזיק מכשיר טלפון סלולרי (מעבר למכשיר המותקן ברכבו) כך שקשה לקבל את טענתו כי נמנעת ממנו האפשרות ליצור קשר עם אנשים אחרים, שכן יכל לעשות זאת באמצעות שיחות טלפון, אם היה מעוניין בכך.

7. דין הערר להידחות. אכן, לפי סעיף 10 לחוק, התנאים והמגבלות עליהם יכול בית המשפט להורות במסגרת צו פיקוח צריכים להיות "במידה הנדרשת" כדי למלא אחר מטרת הפיקוח והמעקב, שהיא להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נוספות על ידי עבריין המין. באשר ליישומו של עיקרון המידתיות בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר מבחני משנה (בש"פ 4223/13 פלוני נ' מדינת ישראל(4.8.2013)) כדלקמן:

"ראשית, יש לוודא את התאמת אמצעי הפיקוח למטרת החוק, היינו התאמת התנאים והמגבלות לסיכון הנשקף מהעבריין. שנית, יש לוודא כי אמצעי הפיקוח שיאושרו יהיו כאלה שפגיעתם בחירותו ובזכויותיו של העבריין יהיו המצומצמות ביותר. שלישית, יש לבחון את המגבלות והתנאים שנקבעו במבחן של עלות מול תועלת, היינו האם הסיכון לפגיעה בציבור עולה על הפגיעה בעבריין המין, ולפיכך יש הצדקה בהטלת הצו.

[...]

התאמת התנאים והמגבלות צריכה להיעשות באופן אינדיווידואלי לעבריין המסוים, תוך בחינת עניינו הפרטני של העבריין, ותוך הטלת תנאים מידתיים, במטרה למנוע את הסיכון הנשקף ממנו להישנות עבירות מין נוספות" (שם, פסקה 15).

בענייננו, התרשמתי כי התנאי האמור מתאים לסיכון הנשקף מהעורר (מסוכנות בינונית) והוא מצומצם יחסית בהיקפו בהתייחס למסוכנות הספציפית הנובעת מהעורר בהתחשב באופי המעשים שביצע, כאשר הסיכון הנובע לציבור עולה על הפגיעה בעורר.

8. כאמור, בא-כוח העורר טען כי קיים קושי רב בכך שצומצמה אפשרותו של העורר לתקשר עם אנשים אחרים באמצעות רשתות חברתיות ואפליקציות המשמשות לתקשורת כאמור, בין היתר בהתחשב במגבלות הקיימות על מפגשים עם אחרים בשעת חירום זו בשל התפרצות נגיף הקורונה. אולם בהתחשב בנסיבות העניין, מצאתי כי מדובר בתנאי מידתי ומצומצם בהיקפו. יודגש כי לא נאסר על העורר שימוש אחר ברשת האינטרנט או אף שימוש בטלפון "חכם". ממילא לא נאסר עליו ליצור קשר עם בגירים, תוך עשיית שימוש באמצעי תקשורת מקובלים, בדרך של שיחה, כאחד האדם. על כן, אינני סבור כי יש בהחלטת בית המשפט המחוזי כדי להגביל באופן בלתי מידתי את האפשרויות הניתנות בידי העורר ליצור קשר עם בגירים אחרים, וזאת אף בהתחשב במגבלות התקופה נוכח נגיף הקורונה. לא נפל אפוא כל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז באלול התש"ף (16.9.2020).

ש ו פ ט
